

בש"פ 2238/21 - דוד אשיר נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 2238/21

לפני: כבוד השופט ד' מינץ

העורר: דוד אשיר

...

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

עררעל החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופט ע' דרויאן-גמליאל) במ"ת 42677-04-19 מיום 25.3.2021

בשם העורר: עו"ד ירון ברזילי

בשם המשיבה: עו"ד נעימה חנאווי-כארם; עו"ד יוני חדד

החלטה

לפני עררעל החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופט ע' דרויאן) במ"ת 42677-04-19 מיום 25.3.2021, במסגרתה הורה בית המשפט על הפסקת מעצרו של העורר בפיקוח אלקטרוני והעברתו למעצר מאחורי סורג ובריש עד לתום ההליכים.

1. בחודש אפריל 2019 הוגש כתב אישום נגד העורר - ונגד 26 נאשמים אחרים - המייחס להם ביצוע עבירות סמים במסגרת הפרשה המכונה פרשת "טלגראס". על פיעודות כתב האישום, בסוף שנת 2017 הצטרף העורר לארגון טלגראס, והיה פעיל כשליח בארגון עד למועד מעצרו ביום 12.3.2019. בנוסף לתפקידו כשליח, פעל העורר גם כסוחר סמים במסגרת פלטפורמת טלגראס, ומכר סם מסוג קנאביס בהזדמנויות שונות.

2. ביום 11.7.2019 העורר נעצר עד תום ההליכים בהסכמתו. בהמשך, חרף המלצות שליליות שניתנו בעניינו בתסקירי שירות המבחן, ביום 15.7.2020 הועבר העורר למעצר בית בפיקוח אלקטרוני. לאחר שהעורר ניצל שורה של "חלונות איזוק" שלא למטרה לשמה נועדו, ביום 14.3.2021 לאחר שימוע, הורה הממונה על הפיקוח האלקטרוני, על הפסקת המעצר בפיקוח אלקטרוני. בעקבות החלטה זו התקיים דיון בבית המשפט ובסיומו נעצר העורר מאחורי סורג וברית. בהחלטה צוין כי מתסקיר שירות המבחן האחרון עולה כי מדובר במי שהתנהגותו פורצת גבול, תועלתנית ומניפולטיבית והסיכון במצבו להישנות העבירות ולהפרת תנאי השחרור ממעצר או תנאי המעצר בפיקוח האלקטרוני הוא ממשי ביותר. לפיכך, אין לתת בו אמון ואין להשיבו למעצר תחת פיקוח אלקטרוני.

3. מכאן הערר שלפני, במסגרת טענה העורר כי שירות המבחן אינו שלילי באופן קטגורי, בניגוד למה שמצטייר מהחלטת בית המשפט. לאור הצפי להתמשכות ההליך ולעונש הצפוי לו בסופו, ככל שישורשע, היה על בית המשפט לבחור בחלופה מידתית יותר, בדמות חילוט חלק משמעותי מהערובה שהפקיד לצד המשך מעצרו בפיקוח אלקטרוני.

4. ראשית יאמר כי המסגרת הדיונית בעניינו, אינה ערר בזכות אלא בקשת רשות לערור. הלכה היא כי בקשת רשות לערור על החלטת הממונה על הפיקוח האלקטרוני דומה לבקשה ב"גלגול שלישי" אשר הרשות תינתן בה רק במקרים חריגים בהם מתעוררת שאלה בעלת חשיבות עקרונית החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים להליך, או בהתקיים נסיבות חריגות (בש"פ 1375/18 גבאי נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (28.2.2018); בש"פ 1988/17 גגינה נ' מדינת ישראל, פסקה 12-13 (27.3.2017)). בעניינו הכרעת בית המשפט נטועה בדל"ת אמותיו של המקרה הקונקרטי הנדון ונסיבותיו ואינה מעלה כל שאלה עקרונית.

5. למעלה מן הצורך יצוין כי גם לגופם של דברים לא נפלה כל טעות בידי בית המשפט המחוזי. החלטה על מעצר באיזוק אלקטרוני מבוססת, בין היתר, על האמון שנותן בית המשפט בנאשם (בש"פ 3839/20 מדינת ישראל נ' אלוני, פסקה 6 (28.6.2020); בש"פ 2120/20 מדינת ישראל נ' אוזיפה, פסקה 8 (6.4.2020)). העורר הפר את האמון שנתן בו בית המשפט בכך שהפר את תנאי מעצרו פעם אחר פעם. כל זאת לאחר שבית המשפט הלך כברת דרך לעברו, והורה על מעצרו בפיקוח אלקטרוני, למרות שורת תסקירים שליליים. בנוסף, מתסקיר שירות המבחן האחרון שניתן אף עולה כי הפיקוח האלקטרוני אינו נתפס כמחסום מרתיע דיו מבחינת העורר. בנסיבות האמורות, אין עוד כל מקום לתת בו אמון.

הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ל' בניסן התשפ"א (12.4.2021).

ש ו פ ט